

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥΡΓΗΣ

"Εκτον κι' είκοστον δριμυδούμεν χρόνον
μέσα στήν κλεινήν γήν των Παρθενών.

Καινούργιος χρόνος ένδεκα χίλια κι' ενιακόσια,
δύο γιά την Ανόρθωσι θά περνούν ή γλώσσα.

Τοῦ μηνὸς Απριλίου δευτέρα,
κι' ἔνας Ρῶσσος πετζ' στὸν σέρχ.

Χίλια κι' εξήμητα πόντε λαὶ μέλατὸν συγχρόνων,
ἔρχονται γιά τὸν Στόλο τέκνα τῆς Αδριανοῦ.

**Μαυροφόρος Μούσα πάλε
σὲ μεγάλο μυθικα ψάλλεται.**

'Μπρὸς' στὸ πράσινο του μηνὸς
θυμαστῶν καὶ φίλων βῆμα
κουρασμένη σταύρωται.

Καὶ λαὸς γεμάτος πόνο
κάθε Μάρτη, κάθε χρόνο,
φόδ' ἐπάνω του πετεῖ.

Πάλι: Θυμαστῶν καὶ φίλων,
πάλι πικρασμένα γείνη
μυητούνεσσον τὴν ἐληρ
τοῦ Γραικούπη τὴν παληρά.

Δὲν τὴν ἔχεισσαν ἀκόμα,
καὶ τοῦ τάφου σου τὸ χῶμα
ρωίνεται μὲληρᾶς κλωνέρως
καὶ ματιδῶν μαργαριτάρως.

Μὰ κι' ὁ πόνος καὶ τὸ κλάμμα
τῆς πατρίδος εἴναι τάκημα,
καὶ θυσία κι' ἀκριβῆ
τῆς πατρίδος ἀμοιβῆ.

Κι' ὅσο βλέπει τὸν ὄρφανος
τόσο πλέκει σιγαλᾶ
μπρὸς στὸ μηνὸς σου στεφάνως
πὼ μεγάλα, πὼ πολλά.

**Όμελέα τῶν ξυλέγων
γιὰ τὸν Κάττερ ἐκεῖνον.**

Φ.— "Εδώ ποῦ κουβεντάζομε κι' οἱ δύο μας σὲν φίλοι
θήλεις νάσαι Κάττερ, βρέ Περικλῆς ψωρίη,
νάχηρε πυγμὴ Καισαρικῆμα λόγχαις νά βροντεῖς;
Π.— Στάσου λιγάκι νά σκεφθοῦ...

Φ.— Σκέφου καὶ μ' ἀπαντάς.

Π.— Εσχέρθηκα...

Φ.— Λοιπὸν τὶ λές;

Π.— Δὲν θέλω καὶ πολύ.

Φ.— Τὶ λές, μωρὲ ζωντόβολος...

Π.— Δὲν θέλω, Φασουλῆ,

Φ.— Φοιο!νά χαθῆς, παληράνθωπο καὶ γεννυμα μαλάκας...
ποτέ μου δὲν επίστεια πῶς είσαι τέτοιος βλάχας.

Δὲν θήλεις νάσαι Κάττερ;

Π.— Δὲν θέλω, βρέ καστρό,
καὶ ἔφησε τὰ φυσίματα καὶ πάψε τὸ βριστίδι.

Φ.— Δὲν θήλεις νάσαι Κάττερ μὲ σκηνῆτρα καὶ μὲ θρόνους,
νάχηρε Οὐλάνους ἐμπροστὰ καὶ πίσω σου Δραγούνους;
Μπάλσε καλό σου, Περικλῆ...

Π.— Σοῦ λέω, βρέ, καὶ πάλι,
πῶς στέμμα Κάττερ κι' ἔγω δεν θέλω στὸ κεφάλι.

Φ.— Καὶ τὶ σ' ἀρέσει νά φορθῆς;

Π.— Καπέλο, πατριόπτη,
καὶ χαμηλὸ κάν καὶ ψήλὸ καθώς του Μιστριώτη.

Ράλλη στακτήρια ρεπούμπλικα, καστόρι Βενιζέλου,
ἀλλὰ καὶ σκούφια κάπποτε καθὼς τοῦ Μαζανέλου.

Φ.— Κρημμαί' στὸν νῦν σου τὸν τρανό,
τὸν νῦν σου τὸν επουδατό,
ποτέ μου τόσο ταπεινό
δὲν σ' εἶχα καὶ χυδαῖο.

Π.— Ἐγώ δὲν ἔχω, Φασουλῆ, μήτε στὸν πλιό μοτρά¹
καὶ σὺ μὲ θέλεις νὰ φορᾶ Καισαρικὴ πορφύρα;
Ἐγώ βρέ, βασανίζω καὶ βγάλω τὸ καρβέλι,
καὶ Κάζερ τῶν Γερμανῶν ή μούρη σου μὲ θέλει;

Φ.— Ἀμμὲ σχῆ γίνεται Κάζερ, ξυλένε μπεχλιδάνη,
τότε θὲ τάχης δλα,
θὲ τρψὲ καὶ παντεσπάνι,
χάσικο καὶ φραγτόλα.

Εἰδα' στὸν κόσμο πλάσματα καὶ τόσους κουνενέδες,
ποῦ σὸν ἐμβρόγυτοι κυττούν
καὶ μέρα νύκτα συζητοῦν
μέσα στοὺς καφενέδες.

'Αλλὰ δὲν εἰδα πουθενά
ποτε Ρομήρο τεμπλάχανά,
ποῦ νὰ μὴ θέλῃ Κάζερ νὰ γίνη σᾶν καὶ σένα
καὶ ἔτσι ν' ἀφίνη τὸν καιρό νὰ φεύγῃ ἐπάχαμένα.

'Εσύ, ποῦ πάντα τρέχεις
σὲ πρωτότορων μυγκάτα,
δὲν πίστευξ πῶς ἔχεις
τόσο πεζά φρονήματα.

Ποτέ μου δὲν σ' ἔνομιζα τόσο πολὺ πεζό
καὶ ἄγροικο καὶ χαζό,
ποῦ νὰ μὴν ἔχῃς μέσα σου καμιά μικροδεξιά,
καὶ οὔτε νὰ στρεφής στὰ φύλα καὶ δῆς τὸν Γ' αλαζίκια.

Π.— Μή μὲ πειράζει, Φασουλῆ, παρατίας μὲ στὸ χάλι μου,
μὴ μὲ τὸν Ἰμπεράτορα σποτέης τὸ κεφάλι μου,
καὶ σὸν θέληρη βάλε τὸ μάγχι του διαδῆμα...

Φ.— Θέλουν τὰ βρωμογένεα σου καὶ φτύσουμε καὶ μάθημα.

Π.— Τί θρίζεις, βρέ μαχγούφη;
Θὲ βγάλω τρίχα τρίχα
τὸ κάθε σου τσουλούρι...

Φ.— Τέτοιο πεζὸ δὲν σ' εἶχα.

Δὲν θέλεις νέσσαι Κάζερ;... φτοῦντας χαθής, φειράρη...

Δὲν θέλεις νέσσαι Κάζερ;... φτοῦντας χαθής, φωράρη.

Φ.— Δὲν θέλω, βρέ κρονούηρ...

Φ.— Δὲν θέλεις Κατσορ νέσσαι;

Π.— Δὲν θέλω στὸ γεινάτι σου, καὶ σάσσες, σάσσες, σάσσες.

Φ.— Δὲν θέλεις νέσσαι Κάζερ, νὰ κυβερνής Βασίλεια,
καὶ νὰ πηγαίνῃς στὸν Κορρούς νὰ κάθεσαι σ' "Αχάλλεια,
καὶ νέρχεται καὶ δ' Βασιλῆς μ' δύο του τὸ Πλαστή,
νὰ σὲ φιλή, νὰ τὸν φιλή,
καὶ κάπποτε νὰ προσταλῆς
τὸν Κόντο τὸν Κορφάτη;

Δὲν θέλεις νέσσαι Κάζερ, μωρὲ μαλλιάρομούρη,
νὰ βλέπεις τὸ Παστούρι,
ποτέ σου νὰ μὴν σπλέπεται περὶ μαλλιάρονγκ,
δλοὶ μπροστά στὰ μάτια σου νέσσαι σὰν ἄμμου κόκκοι,
μὲ καὶ στὴ Ρότα κάπποτε τὸ τούτο σου νὰ πίνης
καὶ νὰ κυττάσῃς τῆς δέρης τοῦ Κόντο Θεοτόκη;

Δὲν θέλεις νέσσαι Κάζερ νὰ μὴ φοβάσσαι κάδευς,
καὶ νάχης γιὰ προπάτορας
ἐνδόσους Ιμπεράτορας,
τοὺς παλαιοὺς Βυργράδους;

Νάχης φρύδια σουφρωμένα
καὶ τὸν κόρμο τρίκα κι ἔνα,
Περικλῆ, νὰ τὸν πηγαίνῃ;

Κι' ἐκ τῶν λόγων σου νὰ κρίνη
κόσμος τρέμων ἀνείρητη,
καὶ συντίτεια θὰ γενητή;

Νέσσαι γίγας, νέσσαι λέων,
νέσσαι κάτι περιπλέον,
νὰ σὲ τρέμουν Ἀγγλογάλλοι;

Καὶ στῆς γῆς αὐτῆς τὴν σφατρά
νέσσαι σκάχτρο καὶ φοβέρα,
καὶ μάλιστα μεγάλη;

Νέναι τάρματα χαρά σου,
νάχης Βαρθερόσας πάππο,
πλήθη σιδηρᾶς κλαγγής.

Καὶ νὰ χώνης τὴν ούρα σου
στὴν Ανατολὴν τὴν Άτω,
καὶ σ' ἔκεινην τὴν ἔγγυα;

Νέσσαι Κάζερ δὲν θέλεις τὸ ποδάρι νὰ κυπάρε,
νέσσαι μουσικὸς συνθέτης,
ποιητὴς θύμιερμετής,
καὶ νὰ γίνεσσαι πρὸς τούτους ἐν ἀνάγκῃ καὶ παπᾶς;

Καὶ νὰ δίνης καὶ σ' αὐτοὺς
καὶ νὰ δίνης καὶ σ' ἔκεινούς
δικεφάλους δεπούς,
εἴτε μαύρους ή κοκκινούς;

Νέσσαι Κάζερ δὲν θέλεις;... γιατὶ στέκεις σιωπῶν;

Π.— Σούπικ πῶς δὲν θέλω, κατῆνος...

Φ.— 'Αμμὲ τί θέλεις τὸ λοιπόν;

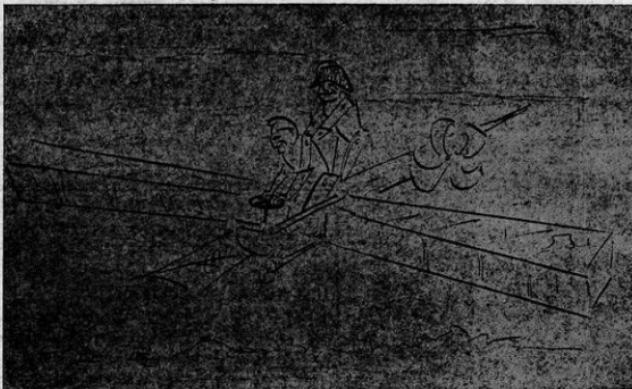
Π.— Δὲν ποθῶ φιλοδεξίας ἐφημέρους καὶ ματαίσ,
ἔγώ θέλω, Φασουλῆ,
νὰ πηγαίνω στὴ Βουλή,
καὶ ν' ἀκούω κομιστρένος τὰς ἀναθεωρητέας.

Τὸν Κάζερ τὸν προσκυνῶ,
τοῦ στέλλω προσκυνήματα,
δημος ποτέ μου δὲν φονῶ
Καισάρων διαδῆματα.

Μὲ δὲν μου λές δληθινὰ τὸν Κάζερ τὸν εἰδες;

Φ.— Τὸν εἰδα, Περικλέτο μου, μὲ δόρατα κι ἀσπίδες.

Τὸν ἐσίμωσά μὲ τρέμο καὶ μὲ ἔξεσκεπο καράλη...
δεῖς μας τοῦ λέγω, Κατσορ, τὴν πυγμῆν σου τὴν μεγάλη.
Τότ' ἔκεινος, Περικλέτο, ειδερέον δεῖχνεις χρῖ,
κι ἔγώ τοῦτο προπετῶ:
ναι μὲν εἰσαι δυνάτος,
ἀλλὰ ποῦ νὰ δῆς κι ἔκεινη τὴν πυγμῆν τοῦ καρ Λευτέρη.

Ποῦ νὰ θης μεγάλες Κατσαρά, τῆς πυγμᾶς αὐτῆς τὰ κλέα...
είδα καὶ τὸν ανδριάντα, πούστησε στὸν Αχιλλέα.

Ηροσφώνησες τοῦ Φασουλῆ στὸν Κάττερ τὸν προσφελῆ.

Κρήμα, ποὺ φόρον, Κάττερ, ἐπρόσθερες λατρείας
εἰς τούτον τὸν πανάρχαιο παῖλητασ τῆς Τροΐας.
Μέσα σὲ νέους ήρωας καὶ μαλλιάροις συγχρόνους
πᾶς ἐνθυμήθη, Κάττερ, Ομηρικοὺς προγόνους;

Ἐγάθηκαν οἱ σύγχρονοι καὶ τρέχεις στοὺς ἀρχαίους;
καὶ τοὺς συγχρόνους ήρωας μὴν τοὺς θερρῆς τυχαίους.
Καὶ τῆς Κερκίρας, Κάττερ, τὸ πάγκαλο Παλάτι
δὲν ἐπρεπε νὰ τὸ κοιμῇ μιὰ δέξ' ἀρχαιοτάτη,
καὶ νὰ χαίραστε μάρμαρο γι' αὐτὸν τὸν Αχιλλέα,
ὅποιος φοροῦσε πεδίλα καὶ πεικεφαλά.

Μές' στὴν δράσιν τῆς φυλῆς
μὴ νομίμης Αχιλλέας,
πῶς' αὐθηκαν μὲν γιὰ πάντα;

Πῶς σὲ τοῦτον τὸν καιρὸν
γιὰ κανένακ μαλλιάρῳ
δὲν σκαλίζεις ἀνδριάντα;

Βεβαίως θάκουσες καὶ Σύ, Κατσαρά τῆς ιπποσύνης,
πᾶς λόγος γίνεται πολὺν περὶ μαλλιάροσύνης.
Βεβαίως θάκασες καὶ Σύ, Καυσαρικὴ πορφύρη,
πᾶς καὶ αὐτάς ἐλύστασε τὸν μακλιάρον ἢ σπεράρ,
καὶ ἔδειραν τρόπε τὸ παρόν καὶ επέπονο Ρήμαρτη,
καὶ ἀργύτερα θὰ δείρουν παπᾶ καὶ ἀρχιμανδρίτη.

Μέσα' στῆς Ἀνυφθάσεως τοὺς εὐτυχεῖς καιρούς,
στῆς φούρκας στῆς ἐλευθεριάς,

πρέπει νὰ πέρφουν μαγκούρατες
καὶ ἀπὸ τοὺς μαλλιάρους.

Θάκασες καὶ Σύ βεβαίως, κεφαλὴ προσκυνημένη,
πῶς καὶ θηλυκαῖς γάλαζανθραῖς
σὲ Μουσῶν φοιτῶν τεμένη
καὶ σπουδάζουνε σὰν ἔνθρες.

Θάκασες καὶ Σύ βεβαίως πῶς στῆς ἀλλαῖς συμφοραῖς,
ποῦ τὸ γένος βασανίζουν,
καὶ γυναῖκες ἔφωνίζουν
δτι τέχουν γιὰ τιμὴ τοὺς νὰ τῆς λένε μαλλιάρατε.

Θάκασες πῶς καὶ ὁ κύριος Γιάννης, πούναι μέσα' στὸ Παρίσιο,
ἐν θυμῷ καὶ ἀγανακτήσει
ἀπεκήρυξε προσφάτως καθ' ἔκτιμης καὶ ἀγάπη,
πούδη για τὸν Βενιζέλο στῆς καρδιᾶς του τὸ ντουλάπι.

Θάκασες πῶς καὶ ὁ κύριος Γιάννης, πούναι μέσα' στὸ Παρίσιο,
ἐν θυμῷ καὶ ἀγανακτήσει
ἀπεκήρυξε προσφάτως καθ' ἔκτιμης καὶ ἀγάπη,
πούδη για τὸν Βενιζέλο στῆς καρδιᾶς του τὸ ντουλάπι.

Κάκια τοῦ βαστρῷ τὸ γλωσσοκεφτέρι,
καὶ στὸν κύριο Λευτέρη
γράφει μὲν χολὴ μαύρη σὰν σουτζά:
δέν σὲ θέλω πιάζ, δέν σὲ θέλω πιάζ.

Τέτοιο τοῦ κύριο Γιάννη μέγα γεγονός
θάκανε καὶ Σύ,
Κατσαρά κολοσσό,
μ' οἶους μας ν' ἀνοίξῃς στόμα κεχηνός.

Ἐσύ, ποῦ στίκεσαι Ψηλά,
βεβαίως θάκουσες πολλά